

Slujbă îngerească?

Faptele apostolilor 12.7: Un înger al Domnului ..., lovind coasta lui Petru, l-a trezit, spunând: „Ridică-te repede!”

Cititorul va observa în curând pentru ce pun acest verset cunoscut dintr-o întâmplare miraculoasă la începutul scurtei mele povestiri. Subliniez explicit că ceea ce împărtășesc nu este nicio născocire, ci este adevărat. În tinerețea mea mi-a fost povestită întâmplarea chiar de cel care a trăit-o, un bărbat venerabil, încărunțit în urmarea Domnului său.

Grădinarul B. avea împreună cu familia sa o conviețuire bună. Deoarece era un om sănătos și avea o fire veselă, era de cele mai multe ori bine dispus, nu se interesa de lucrurile viitoare, ci se bucura de zilele plăcute, așa cum se nimereau. Primise de la natură un glas frumos, în afară de aceasta un auz bun și simț pentru muzică. Cânta la vioară și îi făcea multă plăcere să cânte cu vocea și la vioară pentru distracția altora. Că nu erau cântări spirituale cele pe care le cânta sau că nu erau piese serioase cele pe care le prezenta, își va da cititorul singur seama după cele auzite. Oriunde se dansa în sat, acolo era și grădinarul B. cu scripca lui. Unde lucrurile se petreceau vesel, acolo se putea auzi și glasul său. De fapt, dacă undeva, pentru convertirea unui om părea necesară o lucrare deosebită a lui Dumnezeu, atunci era cazul la acest om, care trăia după cunoscuta lozincă a împăratului de odinioară, Jérôme de Westfalia, renumitul frate al lui Napoleon I: „Măine iarăși vesel!”

Atunci, Dumnezeu a găsit mijloace și căi ca să-l aducă pe grădinarul și scripcarul nostru, înainte de toate, sub sunetul Cuvântului Său. Un prieten din tinerețe a lui B. și-a construit o casă și l-a însărcinat pe B. cu executarea lucrărilor de grădinărit. Prietenii nu se văzuseră mult timp unul pe celălalt și pentru amândoi a fost o bucurie să se regăsească. În orice caz, grădinarul a făcut deja la primele discuții o descoperire care nu-i plăcea tocmai. El și-a dat seama că prietenul său devenise evlavios. Nici prietenul însuși nu făcea nicio taină din aceasta, că se petrecuse o mare schimbare cu el. El mărturisea cu bucurie că Îl găsisese și Îl acceptase pe Isus ca Domn și Mântuitor al său și că acest Isus a dat vieții sale un conținut complet diferit și o orientare cu totul nouă. Nu se poate spune că grădinarul nostru ar fi respins expunerile prietenului său credincios cu dispreț și batjocură. Ele fuseseră făcute într-un mod așa de prietenos și de simplu obiectiv, încât chiar ascultase cu plăcere. De fapt, este o mare deosebire în felul cum propovăduim altora Evanghelia. Aceasta se poate petrece într-un mod insistent, așa încât ea mai degrabă repugnă, decât atrage. Dar aceasta se poate face într-un fel care să poată să corespundă felului scumpului nostru Domn, care, într-adevăr, a fost respins de multe ori, dar niciodată n-a respins. Așa era și felul prietenului de a vorbi, unul atrăgător. Totuși, această relație nu l-a dus pe grădinar la o întoarcere și poate că pentru aceasta era de vină următoarea discuție: Într-o zi, prietenul a întrebat:

„Știi tu pentru cine cânți?”

„Firește, pentru perechile vesele care se rotesc cu atâta plăcere în dans după sunetul lăutei mele. Să fac și să văd fețe vesele îmi dă bucurie. Pe lângă aceasta uiți chiar tu de necazurile și de greutățile vieții.”

„Te înșeli”, a răspuns prietenul serios, „tu cânți la comanda diavolului, care vrea să-i arunce pe oameni în pierzarea eternă.”

Sigur că prietenul avea dreptate. Dar poate că de data aceasta felul său de a vorbi nu era cel potrivit. În orice caz, odată cu încheierea lucrărilor de grădinărit, s-a pus capăt și relației dintre cei doi prieteni.

În iarna următoare, grădinarul a cântat cum o făcuse întotdeauna la festivitățile satului, la fel, pentru dans. Deci, ostenelele prietenului fuseseră probabil zadarnice de tot. Era deja târziu de tot când într-o seară a pornit în drum spre casă cu vioara sa. Era foarte frig și complet întuneric, deoarece nici luna, nici stelele nu străluceau; numai drumurile albe, acoperite cu zăpadă făceau să nu fie întuneric beznă. B. era singur de tot. Dar lui nu-i păsa de aceasta, pentru că drumul și zona îi erau bine cunoscute. Deodată, în umblarea sa singuratică l-a copleșit o asemenea oboseală, încât s-a culcat la marginea drumului pentru a se odihni câteva minute. Aceasta era primejdios, căci a adormit brusc. Cât timp zăcuse acolo, dormind, nici el n-a știut mai târziu. Știa numai că a primit o lovitură și s-a auzit strigat pe nume. Să tresară brusc din somn, să se scoale și să se uite după cel care îl lovide și îl strigase, a fost o treabă de o clipă. Dar în lung și-n lat nu era de zărit niciun om. Liniștea nopții domnea de jur-împrejur, ca mai înainte.

Muzicantul nostru și-a scuturat zăpada de pe haine, și-a luat vioara în mână și și-a continuat drumul - meditativ și adâncit în gânduri cum nu-i veniseră încă niciodată în viață. Nu-l păzise Dumnezeu vizibil de moartea înghețării? Nu-l trimisese El pe îngerul Său, care trebuia să-l trezească? Dar de ce o făcuse El? Doar nu-I dăduse lui Dumnezeu decât motive să se mânie pe el. Niciodată nu se interesase de El, ci trăise de azi pe mâine, iar cuvintele de avertizare ale prietenului le nesocotise. Și ce făcuse Dumnezeu? Nu-l întâmpinase El cu o bunătate de-a dreptul nemaiauzită? Într-adevăr, prietenul trebuia totuși să aibă sigur dreptate. Trebuie să merite osteneala, nu numai să cunoască un asemenea Dumnezeu, ci și să-I slujească, decât să-și petreacă zilele în nechibzuință și superficialitate.

Ziua aceasta a devenit punctul de cotitură în viața veselului grădinar. El nu s-a oprit la intenții bune, ci stând sub impresia profundă a celor trăite în această noapte, el a mers la Dumnezeul-Mântuitor așa cum era, cu toate păcatele sale și cu toată viața sa greșită. La el a existat o întoarcere radicală. După ce a devenit conștient de faptul că este copil al lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus și primirea Duhului Sfânt, și-a pus vioara, cu inima bucuroasă și recunoscătoare, în slujba noului său Domn și Învățător. Cu predilecție a cântat pentru acompaniamentul cântărilor de laudă și de mulțumire în familie și în cercul unor astfel de oameni, care avuseseră parte de mântuire, ca și el. Și nici nu s-a rușinat să mărturisească în fața vechilor săi cunoscuți, ce făcuse Dumnezeu pentru el. Odată a ajuns în casa unui prieten de mai înainte și a fost întâmpinat de acesta cu vorbele:

„Spune, de fapt, ce se întâmplă cu tine? Nu mai ești deloc văzut în anturaj vesel. Deja mă gândeam că ai murit.”

Atunci, el a povestit în cuvinte simple întâmplarea de mai sus și cum prin aceasta ar fi fost determinat la meditație și să vină la Mântuitorul.

„Deci, tu într-adevăr L-ai văzut și auzit pe Dumnezeu sau un înger?” a răspuns celălalt batjocoritor.

B. a răspuns liniștit:

„Dumnezeu spune în Cuvântul Său: «Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar ... poporul Meu nu are inteligență» (compară cu Isaia 1.3). Când mă duc în grajd și-mi hrănesc caprele, ele nu pot să mă vadă atunci. Dar ele mă cunosc și-mi arată în felul lor recunoștința lor pentru grija mea față de ele. Astfel, caprele mele sunt mai inteligente decât tine.”

Bătrânul frate drag, B., a intrat de mult în odihna poporului lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu, el a rămas până la capăt pe calea bună apucată și acum poate să vadă ce a crezut.

Titlul original: „Engeldienst?”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 196-201.